

Ե Ր Գ Ե Ր

Երգերն բոլոր զոր գիտեմ թեւեր ունին մոզական,
Որոնց վրայ ես կ'երթամ բախղներն խո՛ր անցեալին.
Ոմանի ինձ ես կը բերեմ պահեր օծուն ֆաղցրութեամբ,
Բանալով գործ օրերուս վրայ երկինք մը անամպ:

Մին անոնցմէ զիս նորէն մանկապարտէզ կը ճանի,
Ու կը բերէ ձայնն աղու՝ վարժունիին գեղանի.
Ուրիշ մը զիս կը ճանի պարտէզը ճան իմ մեծ հօր,
Որ գոյութեան իրաւունքն իր կորուսած է այսօր:

Կը փոխադրէ ուրիշ մ'զիս վարժարանը մեր տոմիկ,
Ընթացաւորս սաներս ուր կը խմբուէինք մերք ընդ մերք.
Ուրիշ մը ես կը բերէ պահերն յդի, երջանիկ,
Ծովափին վրայ հիւսեցի երբ երազներ գեղակեց:

Մին անոնցմէ մանաւանդ, գերող «Աւէ Մարիա»ն,
Զիս կը լեցնէ Պետրոսեան երանութեամբն Թաբոթին.
Ուրիշ մ'եկած շատ հինէն, յուզաթաթաւ, դիւրեկան,
Կը փոխադրէ զիս ուղիղ գիրկն սիրասուն իմ մօրկան:

Երգեր ալ կան որ, աւա՛ղ, կը բերեն թոյն ու թախիծ.
Մէկն անոնցմէ զիս կ'սանի զլուխը մօրս դազադին:
Ուրիշ մը ես կը բերէ խոհեր հիւանդ ու դեղին,
Ու երազներս թաղուած գիշերին մէջ սեւագիծ:

Երգեր ուրախ ու տխուր, սեւ ու հերմակ, հին ու նոր,
Եկե՛ք դուք միշտ, թառեցե՛ք շուրթիս շուրջով մը հզօր.
Գանձ մըն է՛ք դուք անկապուօ, դիզուած խորը իմ մտքին,
Ձեզ միշտ կրնամ զուրս բերել, մասչիլ ձեր հոծ բարիքին:

1987

Գ. ՀԱՐՏԱՐ

